

— hogy van értelme?

S ne lenne-e jobb
a nézőtéren peracet rágsálni,
üvölteni a divatban lévőeknek,
a fényképükre aláírást kérni
s ócsárolni a lemaradtakat.

Nehéz...

De tovább! Vigyél izgatott szív,
ziháló mell, hajszottan körbe, körbe,
e cél nélküli, örök salakon.

SIMONYI IMRE

GYULAI KÉPESLAP

Júniusban a toronygombokon
búzatáblát ringatnak a fények.
Decemberben a tornyos gondokon
akácok merednek a füstös égnek.

GYULAI EMLÉK

Az alkonyra úgy hull az őszi éj
miként a hársról gyepre a levél
miként fészkére nőtény fürj repül
mint emléked szívemre települ.

BEDE ANNA

VIRÁG-TÁMADÁS

(Névtelen hímnőasszonyoknak ajánlon)

Ahol gyökér-kezek terveznek szarát, virágot,
színek törnek fel onnan,
ahol lárvák nyöszörögnek szárnyakért, ragyogásért,
indák futnak fel onnan,
az őszi szántás alól, a majdnem-világ kábulatából
reménynél szebb élet sarjad,
ahol haltalan vizek zúgnak, alvó tengerek mélyén
megmoccannak a holtak,
elmondják, mivé válhattak volna,
ha ember lett volna az ember,
és még mélyebbről, ahol már nincsen, csak a tüztő,
a koporsók és ekevasak nyersanyaga,
a korsó-cserepeké, a koponya-roncsoké,
eltemetett mosolyoké,
eltaposott akaratoké,
onnan a mélyből
dallamok áradnak a fényre.

Minden éjszakára jöjjön virradat.
A megverték talpra álljanak.
Robbanjanak öröm-protuberanciák.
Bölcsöként fogadj be,
ringass,
ringass, világ...
a történelem gödreiből,
megaláztatások szakadékaiból,
a szegénység búzeiből,
szélmarta ujjak rácsai közül,
belőled, megvert élet,
belőled, győztes élet
virág-támadás indul
az örömért.

KISS DÉNES

SÉTA FIAMMAL

Szárnycsapásokkal vagyok telezsúfolva.
Madárvonulások feszítik belülről a bőröm,
mint ég alatt, röpdösnek bennem.
Csontomban szelek füttyörésznek.

Magasság is énbennem kívül
s nő föld szíven át mindenféle mélység.
Bordáim hidjain Ádámtól visz út
a hatalmas, poklos istenig.

Itt vagyok én: hárommilliárd!
Mit kezdtek csillagok velem?
Napból lehelő milliós hőfokok,
szentségtelen terek mocanási?

Mellettem kisfiam nevet, kiabál:
észrevétlen birtokba veszi
a bibliabeli múltakat.
A leggazdagabb Dánielmadár.

Csillaghabokkal önti el az éj,
mint dagálykor, szemem barlangjait.
Vízfelszínen dalok, delfinek,
emberentúli fényben játszana?

„Autó! Autó!” — örvendezik Dani.
Húsz évet visszakerget nevetése.
Lánc-lánc, Eszterlánci cérna
bogoz-kötöz virág-szeplős rétre.
S míg távcsöves tudós fényévekkel számol,
papiromon kis versrügyek nyílnak.
Nem gyomlálom én ki a csalánt sem.
Dani nevet: benne is már én vagyok boldog.

Az útnak, mint a nyárnak, nekivágunk,
szemünkbe fészkel ég, föld, utcasor,
madarak röpte, boldogság látványa mind:
séta, padok, öregek, minden törékeny örökkévaló.